

[Svend Auken]

Forslaget om en formueafgift blev fremsat af den daværende konservativt ledede regering, og det sagde Det Radikale Venstre nej til. Det har Socialdemokraterne aldrig foreslået i regeringsposition. Vi foreslog i regeringsposition en realrenteafgift, den realrenteafgift, der til næste år indbringer 19 mia. kr., og den var hr. Bernhard Baunsgaard og hans parti stærkt modstandere af. Men lad os nu ikke fortabe os i disse historiske detaljer. Min pointe var alene den, at den slags forslag virkelig har hjulpet på statsfinanserne, men den nederdrægtighed, man har begået over for efterlønsmodtagerne og over for de arbejdsløse, hr. Bernhard Baunsgaard, den har hjulpet uendelig lidt på statsfinanserne, men den har kostet uendelig dyrt for disse dårligt stillede, fattige familier.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg må gøre opmærksom på, at det er beslutningsforslag nr. B 5, vi behandler her. Og så giver jeg en kort bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Svend Auken må i hvert fald indrømme, at de mennesker, der blev ramt af 90 pct.s grænsen i 1982, og som i dag støder på det faste loft, har haft gavn af det.

Og så kan det ikke hjælpe noget, at hr. Svend Auken gentager, at vi var imod realrenteafgiften. Kendsgerningen var, at vi sad ovre hos hr. Anker Jørgensen og fik forelagt forslaget om en formueafgift. Jeg var med til det. Hr. Svend Auken var ikke med.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg kunne af hr. Estrups oplæg forstå, at de Radikale for så vidt synes, det er 100 pct. i orden, at genopretningen af statsfinanserne er blevet betalt af de arbejdsløse.

Jeg mærkede mig også, at hr. Estrup ikke besvarede mit spørgsmål om, hvilket svælg de Radikale mener der skal være mellem lønningerne og dagpengeniveauet. Hvor stor skal afstanden være? I dag er man faktisk nede på en dækningsgrad på omkring 72, og det er en meget, meget lille dækningsgrad. Arbejdsløse har nemlig i fastfrysningsperioden haft et købekraftsfald på mellem 15 og 20 pct. Så plejer den borgerlige regering at

sige: jamen arbejdsløsheden er jo også faldet, beskæftigelsen er steget. Og det er også et faktum, det har jeg aldrig benægtet. Arbejdsløsheden er faldet, men den er fortsat meget eksisterende, selv om regeringen har en tendens til at glemme det.

Regeringen forventer jo selv en uændret arbejdsløshed i 1987. Det vil sige, at man regner med 220.000 arbejdsløse, heraf 170.000 med dagpengeret. I august – det er de sidste tal, vi har – var der stadig væk en arbejdsløshed på 211.700 registrerede arbejdsløse, og det er de sæsonkorrigerede tal, hvoraf kvinderne må bære langt den største byrde. 65 pct. af de langtidсарbejdsløse er f.eks. kvinder.

Vi synes ikke, det er rimeligt, at de arbejdsløse skal betale noget som helst. Vi synes, det er urimeligt, at købekraften falder og falder for dem, og vi synes, det er endnu mere urimeligt set i sammenhæng med, at medlemsbidragene, som jeg tidligere har sagt i diskussionen i dag, i samme periode er blevet forhøjet med 138 pct. Jeg kunne derfor godt tænke mig at få de Radikales svar på, hvor stor den omtalte forskel skal være.

Så synes jeg også, jeg vil takke fru Jette Thomsen. Det er måske en uvant situation for hende at være i at blive takket så meget først af Socialdemokratiet, så af SF og nu af os. Jeg synes, det var klar snak. Det handlede om, at lønnen skal være så lav som muligt, og derfor skal dagpengene være så lave som muligt. Men jeg vil nu alligevel lige påpege over for fru Jette Thomsen, at for at få arbejdsløshedsdagpenge skal man stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Det vil sige, at hvis der er noget arbejde at tilbyde de arbejdsløse, skal de tage det, ellers får de karantæne, så problemet er såmænd ikke så stort endda, hvis der ellers var noget arbejde for de arbejdsløse at få.

Så har man det herinde i Folketinget med at adskille diskussionerne. Da man i går snakkede om den industripolitiske redegørelse, var vi inde på, at det ligesom er blevet et dogme at betragte lønnen som den altafgørende faktor for konkurrenceevnen. Det var det i 1970'erne, og det har det været op i 1980'erne. Det er dog et dogme, som også regeringen er ved til dels at komme væk fra, ikke helt, men til dels. Der er langt, langt flere ting, der er meget bestemmende for konkurrenceevnen, end lønnen.